

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobkyně: Jablonecká teplárenská a realitní, a.s.,** se sídlem Liberecká 120, Jablonec nad Nisou, zast. JUDr. Milošem Vorlem, advokátem se sídlem Moskevská 637/16, Liberec 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje,** se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2010, sp. zn. OÚPSŘ 146/2010-rozh., ve věci účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 26. 1. 2011, č. j. 59 A 67/2010 - 66,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 26. ledna 2011, č. j. 59 A 67/2010 - 66, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým bylo pro nezákonnost dle ustanovení § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 3. 6. 2010, č. j. OÚPSŘ 146/2010-rozh., a věc byla stěžovateli vrácena k dalšímu řízení. Současně výrokem II. rozsudku zavázal krajský soud stěžovatele k povinnosti uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 7760 Kč. Zrušeným rozhodnutím žalovaného

bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje, stavebního úřadu (dále též „stavební úřad“), ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 396/2010/SÚ/Fa. Tímto usnesením stavební úřad rozhodl, že žalobkyně není účastníkem správního řízení vedeného stavebním úřadem pod sp. zn. 396/2010/SÚ/Fa ve věci vydání dodatečného povolení stavby – stavební úpravy pro změnu vytápění, Na Vršku 2, č. p. 3921, Jablonec nad Nisou, neboť nebylo shledáno přímé dotčení věcných práv žalobkyně.

Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve zabýval otázkou účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby. Uvedl, že je mu znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 - 68, v němž Nejvyšší správní soud v návaznosti na znění § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), dospěl k závěru, že na vymezení okruhu účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se užije definice účastníků řízení dle ustanovení § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle krajského soudu lze však s tímto názorem Nejvyššího správního soudu souhlasit pouze v těch případech, kdy stavební zákon jako speciální právní předpis vůči správnímu řádu neobsahuje vlastní vymezení okruhu účastníků pro určitý druh řízení podle stavebního zákona. Proto jedná-li se o dodatečné povolení stavby, která byla provedena bez stavebního povolení, není důvodu, aby okruh účastníků nebyl určen stejně jako v řízení stavebním podle § 109 stavebního zákona. Toto ustanovení stavebního zákona je speciální vůči § 27 správního řádu, a proto je třeba jej analogicky použít i na vymezení okruhu účastníků řízení o dodatečném povolení stavby za předpokladu, že předmětem takového řízení je stavba či stavební úpravy provedené bez stavebního povolení vydaného stavebním úřadem ve stavebním řízení.

Účastenství žalobkyně v řízení o dodatečném povolení stavby- stavební úpravy pro změnu vytápění, Na Vršku 2, č. p. 3921 v Jablonci nad Nisou, dovodil krajský soud z ustanovení § 109 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, a to na základě jejího práva odpovídajícímu věcnému břemeni strpění přístupu k domu č. p. 3921. Právo věcného břemene vzniklo žalobkyni na základě příslušných ustanovení zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), které mohlo být navrhovanou stavbou dotčeno. Krajský soud zdůraznil, že k založení účastenství dostačuje potence dotčení práva účastníka.

Účastenství žalobkyně ve stavebním řízení nelze dle krajského soudu dovodit z energetického zákona. Skutečnosti, že žalobkyně je držitelkou licence na rozvod tepla a dosavadním dodavatelem tepelné energie do budovy, nezakládá její účastenství ve stavebním řízení. Závěr stěžovatele, dle kterého přestala být žalobkyně účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby, protože dne 1. 4. 2010

vypršela výpovědní doba kupní smlouvy mezi žalobkyní a dosavadním odběratelem tepelné energie a došlo k demontáži jejího připojovacího místa CZT a tím i k uvedení technologie mimo provoz, označil proto krajský soud za nesprávný. Účastenství žalobkyně mohly správní orgány dovodit jen na základě příslušných ustanovení stavebního zákona.

Při hodnocení postavení žalobkyně jako účastníka řízení o dodatečném povolení stavby odkázal krajský soud též na rozsudek Nejvyššího správního soud ze dne 31. 10. 2008, č. j. 2 As 12/2008 - 63. Zdůraznil, že v případě, že by dokazování otázky účastenství mělo být obsáhlé a mělo by též blízkou souvislost s předmětem meritorního řízení, pak je na místě preventivně takovou osobu účastníkem učinit a dokazování o možném dotčení jejích práv provést až v meritorním řízení s následným vypořádáním jejích námitek v konečném rozhodnutí. Pro úspěšnost námitky vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva, kdežto pro úspěšnost věcné námitky je rozhodující reálnost zásahu do práv účastníka. Účastenství obstojí samo o sobě bez toho, aby následně muselo vést k rozhodnutí pro účastníka příznivému.

Z uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel napadl shora uvedený rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody výslovně podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítá tak nezákonnost rozsudku krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Z obsahu kasační stížnosti lze rovněž zjistit, že stěžovatel namítá, ač nevýslovně, kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. – nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud ve svém rozsudku nerespektoval jednoznačný postup stanovený stavebním zákonem, od něhož se nelze odchýlit. Dle ustanovení § 192 stavebního zákona jsou stavební úřady povinny postupovat v situacích přímo neřešených stavebním zákonem podle správního řádu, přičemž § 192 nezná výjimku. Vymezení účastníků řízení o dodatečném povolení stavby proto musí probíhat výhradně dle ustanovení § 27 správního řádu. Z ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona jednoznačně plyne, že se § 109 téhož předpisu v řízení o dodatečném povolení stavby neuplatní. Při stanovování okruhu účastníků je totiž nutno zohlednit aktuální stavebně technický a právní stav stavby, o jejíž dodatečné povolení je žádáno, přičemž odpadá obava z možného dotčení práv vlastním prováděním stavby. Ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu rovněž na rozdíl od ustanovení § 109 stavebního zákona hovoří pouze o přímém dotčení práv, nestačí tedy pouze existence vlastnictví nebo věcného břemene.

Stěžovatel uvádí, že se při svém posuzování rovněž zabýval otázkou analogického použití postupu stanovení okruhu účastníků řízení o dodatečném povolení stavby dle ustanovení § 109 stavebního zákona. Dospěl k závěru, že analogii nelze v dané věci použít, neboť tu by bylo možno použít jen tehdy, pokud by řešení otázky účastenství v řízení o dodatečném povolen stavby nebylo upraveno žádným právním předpisem. O takovou situaci se však nyní nejedná, neboť je řešena § 192 stavebního zákona. Absence odkazu na ustanovení § 109 v ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona je logickým vyústěním pohledu na tento institut řízení, kdy řízení o žádosti o vydání dodatečného povolení stavby je speciální řízení, neboť se jedná o řízení o stavbě, která je již realizována, a tedy dotčenost práv je již daná, a proto se i z logiky věci uplatní § 27 odst. 2 správního řádu.

Se závěrem krajského soudu, dle kterého je účastenství žalobkyně založeno dle ustanovení § 109 odst. 1 písm. d) stavebního zákona z titulu věcného břemene vzniklého dle energetického zákona, stěžovatel nesouhlasí. Upozorňuje na rozdíl mezi věcnými břemeny soukromoprávní povahy, která jsou projevem smluvní svobody, a věcnými břemeny veřejnoprávními vzniklými na základě předpisů správního práva. Dle stěžovatele nemůže v případě věcných břemen vzniklých ze zákona nastat jejich dotčení, a proto nelze v daných případech vůbec hovořit o dotčení práv z titulu věcného břemene ve smyslu ustanovení § 109 odst. 1 písm. d) stavebního zákona.

Stěžovatel připouští, že některá zařízení žalobkyně nadále zůstala v objektu a některá jsou dokonce v provozu, žalobkyně k nim má však nadále přístup, nebylo do nich jakkoliv dodatečně povolovanou stavbou zasahováno, majetková práva žalobkyně tak nejsou a nebyla dotčena. Za tohoto stavu věci nesplňuje žalobkyně dle stěžovatele podmínku možné přímé dotčenosti na právech, tedy zákonnou podmínku pro postavení účastníka řízení, a to i se zřetelem na veřejnoprávní povahu věcného břemene jí svědčícímu dle energetického zákona. Správní orgán i žalovaný dle kasačního tvrzení dodržely zákonné podmínky pro vydání usnesení, kterým bylo rozhodnuto o tom, že žalobkyně není účastníkem řízení.

Za zásadní vadu řízení považuje stěžovatel to, že rozsudek se nemůže stát vykonatelným, neboť jeho účinky nemohou působit vůči nositeli práva z dodatečného povolení stavby, kterým je společnost CPI BYTY, a. s., což plyne z ustanovení § 159 - § 160a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Krajský soud subjekt, jemuž právo z řízení o žádosti o vydání dodatečného povolení stavby již vzniklo, nevzal do soudního řízení jako tzv. vedlejšího účastníka. Takový postup soudu je ve značně zjevně hrubém nepoměru k tomu, na základě jakých argumentů soud v případě žalobce dospěl k závěru o jeho účastenství. Objektivně se v této věci jedná o práva někoho jiného a zásah do již založených práv a z nich vzešlých právních jistot, v důsledku čehož měl být nositel práv vzešlých z již ukončeného správního řízení nesporně účastníkem řízení u soudu, a to i bez návrhu, kdy je povinností soudu

dohlédnout na to, aby účastníkem soudního řízení byl každý, koho se výsledek řízení může dotknout.

S ohledem na shora uvedené navrhuje stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

V návaznosti na shora uvedené kasační námitky se zdejší soud nejprve obecně zabýval otázkou účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby. Posouzení závěrů krajského soudu týkajících se této otázky je totiž předpokladem pro posouzení důvodnosti dalších námitek vznesených v kasační stížnosti. Klíčovou otázkou tedy je, dle kterého právního předpisu se určuje okruh účastníků řízení o dodatečném povolení stavby.

Kasační soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle kterého účastenství žalobkyně ve stavebním řízení nelze dovodit z energetického zákona. Skutečnost, že žalobkyně je držitelkou licence na rozvod tepla a dosavadním dodavatelem tepelné energie do budovy, nezakládá její účastenství ve stavebním řízení.

Kasační soud se však neztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle kterého je pro řízení o dodatečném povolení stavby, v nichž je povolována stavba, která byla provedena bez předchozího stavebního povolení vydaného stavebním úřadem ve stavebním řízení, nutno analogicky použít okruh účastníků pro „řádné“ stavební řízení, tj. vycházet z ustanovení § 109 stavebního zákona. Krajský soud k tomuto závěru dospěl přesto, že stavební zákon v ustanovení týkajícím se dodatečného povolování staveb (§ 129 odst. 3) výslovně stanoví použití pouze ustanovení §§ 111 – 115 stavebního zákona.

V této souvislosti je vhodné připomenout, že se krajský soud vymezil proti rozhodnutí NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 - 68, publikovanému pod č. 1787/2009 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž první senát zdejšího soudu dospěl k závěru, že „*stavební*

zákon ... neobsahuje žádné ustanovení, kterým by se vymezoval okruh účastníků řízení o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad v tomto řízení postupuje s ohledem na § 129 odst. 3 nového stavebního zákona dle ustanovení § 111 až § 115, která však taktéž nevymezují okruh účastníků řízení. S ohledem na subsidiární použití správního řádu (§ 192 nového stavebního zákona) je tedy nezbytné užít definici účastníků řízení dle § 27 správního řádu.“

Dle krajského soudu se však uvedený závěr použije jen v těch případech, kdy probíhá dodatečné povolení stavby, jejíž schvalování by v řádném stavebním řízení nevyžadovalo stavební povolení. Naopak pro řízení o dodatečném povolení stavby, jejíž schvalování by v řádném případě probíhalo ve stavebním řízením s následným vydáním stavebního povolení, je dle krajského soudu zákonem stanovena speciální úprava účastenství v § 109 stavebního zákona a není důvod, aby byl okruh účastníků řízení o dodatečném povolení takové stavby odlišný než v řízení stavebním.

Dle Nejvyššího správního soudu nedává ani závěr vyjádřený v uvedeném rozhodnutí prvního senátu NSS, ani platná právní úprava prostor pro výklad otázky účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby tak, jak byl proveden krajským soudem.

Právní úprava zakotvená ve stavebním zákoně ukládá v § 129 odst. 3 pro řízení o dodatečném povolení stavby aplikaci §§ 111 – 115 stavebního zákona pro řízení vedené o žádosti o dodatečném povolení stavby. V žádném z daných ustanovení však není upraven okruh účastníků pro toto řízení; okruh účastníků stavebního řízení upravuje stavební zákon v § 109, na který však ustanovení § 129 odst. 3 neodkazuje. Dle ustanovení § 192 stavebního zákona nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se na postupy a řízení ustanovení správního řádu. Účastenství upravuje správní řád v § 27, dle jehož odst. 2 jsou účastníky řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Systematickým výkladem uvedených norem nelze než dojít k závěru, že okruh účastníků řízení o dodatečném povolení stavby je na základě použití ustanovení § 129 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 192 stavebního zákona nutno určit dle příslušného ustanovení správního řádu.

Tento výklad ostatně potvrzuje i doktrína, dle které *„vzhledem k absenci speciální právní úpravy, pokud jde o účastníky tohoto řízení* (řízení o dodatečném povolení stavby, pozn. NSS), *je třeba pro vymezení jejich okruhu v souladu s ustanovením § 192 zákona postupovat podle § 27 a § 28 správního řádu“* (viz. Malý, Stanislav, ASPI – Nový stavební zákon s komentářem, ASPI, 2007).

Krajský soud se v napadeném rozsudku vymezil vůči závěrům uvedeným v rozhodnutí zdejšího soudu č. j. 1 As 80/2008 - 68 tím, že odlišil od sebe řízení o dodatečném povolení staveb, pro něž by v řádných případech bylo třeba trvat na

vydání stavebního povolení, od řízení o dodatečném povolení staveb, které platné stavební povolení pro svoji realizaci nepotřebují a je pro ně dle zákona dostačující jiný druh rozhodnutí (např. územní souhlas, pozn. NSS). K otázce možnosti odchýlení se krajského soudu od judikatury Nejvyššího správního soudu k určité otázce se zdejší soud vyslovil v rozsudku ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011 - 347, v němž uvedl, že *„krajský soud se může odchýlit od dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu k určité otázce, jestliže není v dané věci přímo zavázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) a jestliže svůj odlišný právní názor podepře komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací. Jsou-li tyto podmínky splněny, pak krajský soud zaujetím odlišného právního názoru neporuší § 12 s. ř. s.“*

Postup krajského soudu v dané věci tak byl možný, nikoliv však s ohledem na shora uvedené věcně správný. Nejvyšší správní soud je navíc toho názoru, že ze závěrů uvedených v rozhodnutí sp. zn. 1 As 80/2008 úvahu, kterou provedl krajský soud, nelze dovodit. Podle uvedeného rozhodnutí NSS je pro řízení o dodatečném povolení stavby s ohledem na subsidiární použití správního řádu dle § 192 stavebního zákona nezbytné užít definici účastníků dle § 27 správního řádu. Krajský soud ve svém rozhodnutí žádnou argumentaci, podle které by bylo smysluplné v řízení o dodatečném povolení stavby okruh účastníků určovat odlišně, v závislosti na tom, zda se jedná o řízení o dodatečném povolení staveb, které pro svoji realizaci vyžadují či nevyžadují platné stavební povolení, kasačnímu soudu nenabídl.

V dané věci nepřichází v úvahu použití analogie, jak uvedl krajský soud. Analogií aplikace práva je třeba rozumět řešení právem neupravených vztahů podle právní úpravy vztahů podobných. Teorie práva rozlišuje tzv. *analogii legis*, tedy situaci, kdy se na skutkovou podstatu zákonem neřešenou aplikuje právní norma, která je obsažena ve stejném zákoně a která upravuje skutkovou podstatu nejpodobnější, a tzv. *analogii iuris*, tzn. situaci, kdy lze výjimečně aplikovat právní zásady příslušného právního odvětví, případně dokonce obecné právní zásady, které obsahuje celý právní řád, ovšem pouze za předpokladu, že není možné postupovat prostřednictvím *analogie legis*. Použití *analogie iuris* je ve veřejném právu značně nežádoucí, zatímco použití *analogie legis* lze za účelem vyplnění mezer v procesní úpravě za předpokladu, že je to ve prospěch ochrany práv účastníků řízení, použít (blíže k této otázce viz nález Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04, dostupný na http://nalus.usoud.cz, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 1 As 25/2005 - 70).

Doktrína připouští ve veřejném právu použití *analogie legis* pouze v omezené míře, a to navíc pouze pro použití v situacích, kdy zákon danou právní problematiku vůbec neřeší. V takovém případě je přípustné pro výklad chybějící právní úpravy či pojmu podpůrně užít zákonného ustanovení svou povahou a účelem nejbližšího. O takovou situaci by se však v projednávané věci jednalo pouze za předpokladu, kdy by ve stavebním zákoně nebylo výslovně zakotveno

subsidiární užití správního řádu v ustanovení § 192 pro postupy a řízení ve stavebním zákoně neupravené. Proto s ohledem na existenci § 192 stavebního zákona nelze ke stanovení okruhu účastníků řízení o dodatečném povolení stavby analogicky použít ustanovení § 109 stavebního zákona stanovící okruh účastníků stavebního řízení, ale je třeba přistoupit ke stanovení okruhu účastníků dle příslušných ustanovení správního řádu, tedy § 27 a násl.

Krajský soud posoudil účastenství žalobkyně podle stavebního zákona, ačkoliv bylo nutno posuzovat její účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby podle ustanovení § 27 správního řádu. Za této situace není možné vypořádat věcné námitky stěžovatele, dle kterých žalobkyni nesvědčí účastenství podle § 27 správního řádu, neboť krajský soud se aplikací uvedeného ustanovení ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval. V dalším řízení tedy krajský soud posoudí otázku účastenství žalobkyně v řízení o dodatečném povolení stavby dle ustanovení § 27 správního řádu.

Námitky stěžovatele týkající se vad řízení před krajským soudem jsou dle názoru kasačního soudu nedůvodné. Výrok soudního rozhodnutí je skutečně závazný pouze pro účastníky řízení. Účastníky řízení jsou přitom dle ustanovení § 33 s. ř. s. navrhovatel, tedy žalobce, a odpůrce (žalovaný), v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo na který jeho působnost přešla. Určujícím pro stanovení účastníků řízení o žalobě je tak napadené rozhodnutí. V souzené věci se jedná o přezkum rozhodnutí stavebního úřadu, v němž bylo vysloveno, že žalobkyně není účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby – stavební úpravy pro změnu vytápění, Na Vršku 2, č. p. 3921, Jablonec nad Nisou. Napadený rozsudek krajského soudu je proto přímo závazný pouze pro účastníky řízení – tedy žalobkyni a stěžovatele. Napadeným rozsudkem krajského soudu nebylo nijak zasaženo do rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby, neboť předmětem řízení před krajským soudem nebyl jeho přezkum. Rozsudkem krajského soudu bylo zrušeno pouze rozhodnutí stěžovatele, rozhodnutí stavebního úřadu přitom zůstává i nadále v právní moci a nelze předjímat další vývoj ve věci, tedy i vliv soudního přezkumu rozhodnutí o účastenství žalobkyně v řízení o dodatečném povolení stavby na vlastní rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby.

V souzené věci zdejší soud neshledal pochybení krajského soudu v této oblasti. Žalobkyně v žalobě žádné potenciální osoby zúčastněné na řízení neoznačila, žádné osoby se v průběhu řízení před krajským soudem tohoto postavení nedomáhaly a vzhledem k tomu, že je přezkoumáváno rozhodnutí stěžovatele týkající se výhradně postavení žalobkyně, nelze dovodit, že by došlo k pochybení krajského soudu v této věci, jak namítá stěžovatel v kasační stížnosti.

Navíc je pro úplnost třeba podotknout, že ani existence osoby zúčastněné na řízení dle ustanovení § 34 s. ř. s. by nemohla na skutečnosti, že je přezkoumáváno

rozhodnutí o tom, že žalobkyně není účastníkem daného řízení, cokoliv změnit, neboť osoba zúčastněná na řízení není dle ustanovení § 34 odst. 3 s. ř. s. oprávněna disponovat předmětem řízení. Nejvyšší správní soud navíc ze spisového materiálu ověřil, že ani stěžovatel, ani stavební úřad nejednaly s „nositelem práv z dodatečného povolení stavby“ jako s účastníkem řízení.

Z výše uvedených důvodů nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud je při novém projednání věci vázán právním názorem zdejšího soudu; v novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu